Actualităţi

24 DE ECHIPE ÎN NOUL CAMPIONAT AL DIVIZIEI A

În urma propunerii comisiei de competiţii, biroul F. R. Popice a aprobat majorarea numărului de echipe participante la noua ediţie a campionatului divizionar, atît la bărbaţi cît şi la femei, la 12. Pentru completarea locurilor în cele două campionate, se va disputa un baraj la care vor lua parte echipele clasate pe ultimele două locuri în campionatul trecut — **Gaz metan Mediaş, U. T. Arad** la femei, **Gaz metan Mediaş** şi **Gloria Bucureşti** la bărbaţi, precum şi formaţiile care au ocupat locurile 2 în seriile campionatului de calificare — **Stăruinţa Tg. Mureş** şi **Voinţa Constanţa** la feminin, **Băimăreana Baia Mare** şi **Voinţa Bucureşti** la masculin. Primele două clasate vor promova în divizie. Turneele de baraj se vor disputa în zilele de 12—14 septembrie la Cîmpina (echipele feminine) şi la Sf. Gheorghe (formaţiile masculine). Echipele participante la baraj nu au voie să facă pregătiri pe arenele respective. Se va juca la probele de 200, respectiv 100 lovituri mixte.

VOINŢA TG. MUREŞ (F) A EVOLUAT ÎN UNGARIA

Recent, formaţia feminină Voinţa Tg. Mureş a întreprins un turneu în Ungaria. Jucînd la Budapesta, cu Ferencvaros, mureşencele au fost întrecute cu 2701-2583 p.d. Cea mai bună jucătoare a reuniunii a fost **Margareta Szemanyi** care a obţinut o cifră excelentă 481 p d, la numai 2 puncte de recordul oficial al ţării noastre la proba feminină de 100 lovituri mixte. Dintre celelalte jucătoare de la Voinţa s-au mai evidenţiat **Erica Szasz** — 467 p d şi **Minodora Cheţan** — 462 p d. În cea de a doua partidă — cu echipa oraşului Nagykanizsa — Voinţa a cîştigat cu 2295—2156 p d.

I. PĂUŞ — coresp.

CAMPIONATUL INDIVIDUAL ŞI PERECHI AL CAPITALEI

De cîteva zile, 48 de popicari (f şi m) dintre cei mai buni jucători bucureşteni au început întrecerile pentru desemnarea campionilor Capitalei la individual şi perechi, care vor avea dreptul de a participa în semifinala campionatului republican. Dintre cele mai bune rezultate menţionăm pe cele obţinute de rapidiştii **L. Taină** — 908 p d, la individual, şi **C. Brandabur — V. Uioreanu** — 1674, la perechi.

PANORAMIC SPORTIV INTERN

(Urmare din pag. 1)

Ştiinţa Petroşani şi Rulmentul Bîrlad — Politehnica Iaşi.

În acest sport, cu ierarhii riguros stabilite, în care pe primele trei locuri ale clasamentului îşi rotează ordinea echipele bucureştene, asaltul unui „al doilea val" este nu numai aşteptat dar şi foarte bine venit. Balonul oval şi-a lărgit considerabil geografia şi, de bună seamă, a venit momentul cînd cantitatea trebuie să se transforme în calitate.

★

După cel masculin, iată că începe şi campionatul naţional feminin de handbal. Spre deosebire de băieţi (unde lupta se dă de ani şi ani între Steaua şi Dinamo), fetele furnizează o concurenţă mult mai largă. Universitatea Timişoara, campioana „en titre", Rapid, Confecţia, Universitatea Bucureşti aspiră la medalii de aur ale învingătoarelor. Întrecerea se anunţă aprigă şi grea. Tuturor succes !

La Iaşi s-au adunat încă de marţi cadeţii tenisului de masă. După campionatele naţionale pe echipe ale juniorilor încep întrecerile individuale.

Ping-pongul, sport în care România a strălucit înaintea „uraganului asiatic", situaţia de „statu quo" dăinuie de mai multă vreme. Palete juvenile, dar valoroase, apar rar, specialiştii nu întrevăd un reviriment spectaculos pentru viitorul apropiat.

Tocmai de aceea privirile (dar mai cu seamă eforturile) trebuie îndreptate spre juniori. În acest domeniu se duce o muncă destul de calificată. Din păcate nu prea stăruitoare.

★

Absentează (socotim nemotivat) din „panoramic" un sport atît de specific verii şi vacanţei cum este canotajul. De ce să rămînă netulburată în această duminică scena de apă a Herăstrăului ? Mai ales că şcoala n-a început şi mulţi elevi bucureşteni ar fi fost foarte amatori de rame şi de vîsle.

În campionatul masculin de handbal s-au desfăşurat ieri întîlnirile programate de etapa a treia a primului tur. S-au disputat patru partide, jocul Minerul Baia Mare — Dinamo Bucureşti fiind amînat. Iată amănunte :

VOINŢA BUCUREŞTI — STEAUA 8—17 (5—8). Întîlnirea a fost echilibrată, însă mai puţin spectaculoasă. În prima repriză handbaliştii de la Voinţa s-au apărat bine şi rezultatul s-a menţinut strins (min. 10: 2—2). În această parte a jocului Voinţa a ratat mult (două lovituri de la 7 metri şi multe „bare") şi a irosit numeroase atacuri datorită lipsei de concentrare. După pauză steliştii, care au fost mai circumspecţi în prima repriză, au evoluat la valoarea lor, dominînd cu autoritate şi reuşind să cîştige la o diferenţă de 9 goluri. Menţiuni pentru Belu, Popescu (a înscris 7 goluri), Oţelea (Steaua), Tale şi Mureşan (Voinţa). Au arbitrat, cu scăpări, C. Senchea (Ploieşti), I. Purică (Petroşani). **(Gh. Rangu).**

DINAMO BRAŞOV — DINAMO BACĂU 13—13 (8—7). Jocul s-a desfăşurat pe un timp nefavorabil şi a fost mai echilibrat în prima repriză. Gazdele, mai hotărîte în atac, au avut mai mult timp iniţiativa, reuşind să conducă în permanenţă. Principalii realizatori au fost Bota (9) pentru Dinamo Braşov şi Avramescu (6) pentru băcăuani. Au condus bine P. Cîrligeanu, M. Ionescu (Bucureşti). **(C. Gruia-coresp. principal).**

UNIVERSITATEA BUCUREŞTI — POLITEHNICA TIMIŞOARA 10—11 (5—6). Meciul a debutat calm, cele două echipe studiindu-se reciproc. În minutul 15 scorul era egal, 2—2. Aceeaşi notă o putem acorda jocului pînă la încheierea reprizei, care găseşte echipa din Timişoara cu un uşor avantaj: 6—5. După pauză aspectul meciului s-a schimbat. Oaspeţii s-au detaşat (min. 56, scor : 11—8), bazîndu-se mai ales pe pătrunderile la semicerc ale lui Cîrlan şi Sauer şi pe şuturile „bombă" ale lui Guneş. Minutul 57 marchează o revenire a gazdelor (11—10), dar... tardivă, meciul încheindu-se cu victoria meritată a studenţilor din Timişoara. Principalii realizatori Cîrlan (4), Guneş (3) de la „Poli" şi Schuman (3) de la „U". **(George Dinu).**

UNIVERSITATEA CRAIOVA — RAFINĂRIA TELEAJEN 9—8 (6—4). Se pare că Universitatea a început să se specializeze în victoria la limită. Meciul a fost foarte disputat, totuşi cu un plus de iniţiativă gazdele au reuşit să cîştige partida. Principalii realizatori Schmidt şi Rotaru (3), de la Universitatea şi Iliescu (3), Rafinăria Teleajen. **(V. Morea-coresp. principal).**

Guneş (Politehnica Timişoara) aruncă la poartă cu toată opoziţia lui Schuman, Bădău şi Preotu (Universitatea Bucureşti).

Foto : N. DRAGOŞ

ÎN CAMPIONATUL MASCULIN DE HANDBAL

UNIVERSITATEA BUCUREŞTI ÎNVINSĂ DE POLITEHNICA TIMIŞOARA

jucătorul nr. 13

DRUM GREŞIT...

Există jocuri, nu numai de handbal, despre care — cu un oarecare efort — nu ne aducem aminte decît de rezultatul final sau doar de cîteva faze mai frumoase. Alte confruntări oficiale dintre două echipe spun mai mult, trădînd o anumită concepţie generală sau tendinţe fundamentale ale antrenorilor şi jucătorii uneia dintre combatante. După meciul Dinamo Braşov — Dinamo Bucureşti (care intră, fără discuţie, în prima categorie) m-am dus acasă frămîntat de gînduri negre. Ce se întîmplase ? Asistasem la o partidă între două formaţii bune, în cadrul cărora evoluau jucători care fac parte din lotul reprezentativ. În ciuda acestor „date", cu foarte rare excepţii, partida s-a caracterizat prin acţiuni individuale, prin multe şi inutile driblinguri, prin văicăreli şi proteste la deciziile arbitrilor.

După rezultatele bune obţinute pe plan mondial, s-a vorbit mult despre „şcoala românească" în handbal, care se caracterizează printr-un joc în mare viteză, colectiv prin execuţie, cu multă fantezie şi cu o apărare perfectă. Noi, românii, am adus în handbal o notă aparte faţă de ceea ce există. Acum, am impresia — nu numai după jocul amintit — că pe plan intern am pornit pe un drum greşit. Jucăm lent, ne place driblingul pînă la exagerare, folosim pătrunderile în forţă şi uităm combinaţiile. De pildă, Licu plonjează pur şi simplu peste adversari, făcînd ceea ce se numeşte „forţare". Spuneam însă că în partida vizionată au existat şi excepţii, adică lucruri bune, momente de **handbal adevărat cînd s-a jucat** colectiv, în viteză, marcîndu-se goluri de toată frumuseţea. Deci, se poate juca şi altfel ! Atunci ? Acesta, cred, că este punctul nevralgic al problemei. Mai precis, în schimbarea stilului, nu pentru că nu se poate altfel, ci pentru că handbaliştii nu vor. În fond, „şcoala românească" de handbal a apărut dintr-o necesitate. Am fost obligaţi să folosim la maximum calităţile noastre naturale, să găsim soluţii inteligente pentru punerea lor în valoare pentru a răzbi spre vîrful piramidei mondiale. Aveam o apărare a cărei fermitate şi promptitudine în reacţii uimea specialiştii şi tehnicienii de pretutindeni. Acum nu mai avem. De ce ? Un sistem defensiv bine pus la punct cere muncă, enorm de multă muncă...

Aminteam în articolul precedent că pentru a ne afirma la viitoarea ediţie a campionatului mondial, pregătirea jucătorilor trebuie făcută cu nădejde la echipele lor de club. În cadrul lotului se poate face prea puţin şi, oricum, destul de tîrziu. Repet aceste lucruri în preajma reluării altor întreceri naţionale : campionatul feminin de categoria A şi campionatele diviziilor secunde. Este necesar, cred, ca la debutul în competiţie, fiecare antrenor să-şi petrecă cîteva ore discutînd cu el însuşi, pentru ca acest sumar proces de conştiinţă să determine schimbarea opticii referitoare la campionatele interne. Trebuie să începem să credem că aceste competiţii constituie „coloana vertebrală" a oricărui sport, nu numai a handbalului, că ele reprezintă pentru antrenori sau jucători examenul public al capacităţilor lor, că este, dacă vreţi, mijlocul cel mai sigur de exprimare valorică, de afirmare a unuia sau a mai multor personalităţi sportive. Dar, pentru a atinge aceste trepte, trebuie să muncim serios, fiecare la echipa lui. Fără muncă şi numai prin artificii de moment sau prin încercarea de a se strecura prin „strîmtorile" etapelor, pierdem timpul de pomană. Şi mergem agale, bătrîneşte, pe un drum greşit...

D. POPESCU-COLIBAŞI
— antrenor —

SEMNE BUNE ANUL ARE...

Prima etapă a campionatului naţional de rugby fiind consumată, să relevăm cîteva aspecte, „semne bune", demne de luat în seamă, fără a le prezenta totuşi, drept consideraţiuni general valabile.

În primul rînd, aşa cum speram în avancronica de debut a campionatului, iată că obişnuitului grup al evadaţilor din pluton i se alătură încă din plecare formaţiile studenţilor din Petroşani şi Timişoara, care au reuşit, prin victoriile lor în deplasare, o primă confirmare valorică, prevestind astfel o efervescenţă continuă.

Anticipînd dificultatea „traseului", dar şi valoarea ridicată a „plutonului", iată că antrenorii celor 3 mari, vorbiţi parcă între ei, încep marea întrecere cu formaţii tonifiate prin debutul cîtorva juniori talentaţi. Este vorba de griviţenii I. Simion, M. Comănici, de steliştii A. Achim, Gh. Rudică şi dinamovistul Gh. Şerban, dar şi de juniorii prezenţi în formaţia rugbyştilor bîrlădeni, clujeni, sibieni precum şi a „bancarilor" bucureşteni.

Iată că, în sfîrşit, ni s-a oferit prilejul să consemnăm emoţiile ce le-au chinuit plăcut sufletul înaintea, în timpul şi după acest botez al jocului, după cum ni s-a oferit posibilitatea să-i vedem muncind cu rîvna generată de încrederea acordată permanent, ajutaţi (şi nu apostrofaţi) de colegii lor, pentru ca, în final, victorioşi sau învinşi, dar convinşi că şi-au făcut datoria, să primească cea mai simplă, cea mai bărbătească, dar şi cea mai sinceră şi de neuitat felicitare a colegilor, a antrenorului : tradiţionala bătaie pe umăr asociată cu simplul „bine, puştule !" Iar „Puştiul", care nu uită aceste clipe, le va trăi cu siguranţă şi pe acelea în care, în poziţia de „drepţi", în centrul dreptunghiului verde, un singur acord sonor ridică tribunele în picioare, îţi înmoaie genunchii, îţi furnică tot corpul, te face să simţi greutatea tricoului, ţi-aduce aminte că ai fost ales, ţi-aduce aminte că eşti privit. Apoi, o dată cu primul fluier, uiţi tot, tot, şi lupţi, şi lupţi pînă cînd din nou un fluier te readuce în aceeaşi poziţie de drepţi, cu aceiaşi public în picioare, cu aceiaşi genunchi moi, cu aceleaşi furnicături ale corpului, cu acelaşi tricou greu, dar cu bucuria de a fi fost ales, de a fi fost privit, de a fi luptat...

Dar, să revenim şi să adăugăm, la seria acestor prime semne bune, pe acela al apariţiei unui nou stadion de rugby în ţară, operă a pasiunii pentru sportul cu balonul oval şi dovadă a posibilităţilor ce le poate genera această pasiune. Este vorba de modernul stadion al rugbyştilor din Constanţa, construit cu sprijinul secţiei clubului „Farul", sub îndrumarea preşedintelui ei, ing. I. Georgescu, şi prin munca voluntară a întregii echipe, din care enumerăm pe animatorii ei Doiciu, ing. Celea, Beianu, Caragea, Stanciu. Existenţa acestui stadion, precum şi promisiunile conform cărora va lua fiinţă un centru de rugby pentru copii şi juniori, ne îndreptăţesc speranţele unei dezvoltări puternice a rugbyului din Constanţa. Să acordăm, deci, binemeritatele felicitări realizatorilor acestor frumoase performanţe.

Alte semne bune ? Da : totalul încercărilor realizate în această primă etapă se ridică la 16 ; în afara meciului de la Iaşi (unde s-a marcat tot printr-o încercare), în celelalte partide s-au înscris cel puţin cîte două încercări, ceea ce demonstrează o preocupare sporită pentru ofensivă, pentru acţiuni gîndite.

Apoi, cadrul disciplinar în general bun în care s-au desfăşurat meciurile, excepţie făcînd cei doi eliminaţi ai întîlnirii Vulcan — Agronomia Cluj.

Şi, amănunt important, media de 4 stele acordată corpului de arbitri prezent în prima etapă în teren.

Paul CIOBANEL
maestru emerit al sportului

PREGĂTIREA LOTULUI DE HOCHEI

Reflecţii la capătul unei etape

Desfăşurarea în luna februarie a anului 1970 a grupei B a C.M. la Bucureşti, ca şi valoarea ridicată a viitorilor noştri adversari au impus, cum era firesc, luarea unor măsuri deosebite în vederea unei cît mai bune pregătiri a jucătorilor români. În acest sens, dorind să se atingă un nivel valoric superior celui de anul trecut, s-a început activitatea pe gheaţă cu două luni mai devreme, adică la jumătatea lunii iulie, în oraşul Opava (R.S. Cehoslovacă), pe un patinoar artificial acoperit. Aci s-au efectuat 41 de ore de antrenament pe gheaţă cu scopul dezvoltării calităţilor fizice prin mijloace specifice, precum şi a cunoştinţelor tehnice şi, mai ales, tactice.

După încheierea unui ciclu de 25 de antrenamente a fost organizat un turneu de 12 jocuri în mai multe ţări din Europa Centrală, unde selecţionata română a avut de înfruntat adversari extrem de puternici, cum a fost cazul unor formaţii fruntaşe din campionatul cehoslovac (ZKL Brno, Sparta Praga) şi a unor echipe italiene sau austriece întărite cu hocheişti canadieni sau cehoslovaci. A fost preferat acest dificil turneu tocmai pentru ca scopurile propuse să fie atinse în condiţiuni de concurs cît mai grele, verificarea utilităţii lor avînd în acest fel roade evident concludente. Aceste scopuri erau: definitivarea perechilor de fundaşi şi a liniilor de atac ; verificarea şi rodarea elementelor tinere introduse în lot ; adaptarea jocului echipei la noua concepţie tactică şi la indicaţiile stabilite de colegiul central de antrenori, după analiza evoluţiei selecţionatei noastre la grupa B a C.M. de la Ljubljana.

Primele partide susţinute în R.F. a Germaniei au scos la iveală, în general, aceleaşi deficienţe ca în sezonul trecut. În faţa acestei situaţii s-au organizat şedinţe-analizele cu jucătorii, discutîndu-se eficienţa variantelor folosite şi stabilindu-se noi sarcini tactice în cadrul unui sistem de joc adaptat posibilităţilor jucătorilor din lot. S-a pus un accent deosebit pe explicarea şi însuşirea corectă a tuturor problemelor tactice de apărare şi de protejare a portarilor. În întîlnirile care au urmat, selecţionata noastră a învins campioana R.F.G., E.V. Landshut, folosindu-se o formulă de echipă nouă. Astfel, Calamar a trecut fundaş, A. Biro i-a luat locul în centrul primei linii de atac, în linia a doua Pană şi Huţanu s-au arătat a fi două extreme utile, iar cea de-a treia linie, compusă din Gheorghiu, L. Iordan şi Fodorea, cu Bucur rezervă, a dat deplină satisfacţie. În felul acesta jocul în apărare a căpătat mai multă siguranţă, folosindu-se cu regularitate 5 fundaşi (Varga, Făgăraş, Calamar, Ioniţă, Sgincă) şi o rezervă (I. Constantinescu). Rezultatele obţinute în continuarea turneului s-au îmbunătăţit net, înfrîngerile survenind în mod meritat, numai atunci cînd adversarul avea o evidentă superioritate tehnică şi tactică.

O succintă analiză a roadelor acestui turneu ar putea fi, credem, utilă pentru numeroşii iubitori ai hocheiului, care vor lua cunoştinţă, în acest fel, de stadiul actual de pregătire a lotului nostru. Laturile pozitive ale turneului ar fi : s-a definitivat o formaţie cu o mai mare capacitate de luptă şi, ceea ce este mai important, cu posibilităţi mai certe de progres ; portarul Dumitraş a atins un nivel de formă apropiat de valoarea sa din trecut ; s-a încetăţenit o mai severă disciplină la banca jucătorilor de schimb, ceea ce uşurează enorm de mult munca antrenorilor ; a început să se însuşească metoda schimbării liniilor în mod eficient ; a crescut pregătirea fizică a jucătorilor ; linia a III-a de atac, cea alcătuită din tineri hocheişti a dat randament, evidenţiindu-se în special Gheorghiu, un hocheist care se va număra printre cei mai buni în sezonul viitor.

Să nu uităm însă şi deficienţele, din păcate, încă numeroase. Hocheiştii români nu folosesc corect corpul, urmărind mai mult pucul decît adversarul ; colaborarea dintre fundaşi şi atacanţi este slabă ; replierile nu se fac rapid, prin procedee tehnice de patinaj moderne ; jucătorii nu au învăţat să apere cu succes poarta, să se interpună în drumul pucului şutat ; stăpînirea procedeelor tehnice nu este corelată cu viteza de deplasare pe gheaţă ; se ratează ocazii dintre cele mai favorabile (aproape în toate jocurile am avut de 8—9 ori atacanţi singuri cu portarul şi pucul n-a intrat în poartă !) ; jucătorii tineri nu au fost suficient încurajaţi şi ajutaţi de coechipierii mai în vîrstă. Aşa încît, concluzia este că mai avem multe de făcut şi că atît colegiul central de antrenori, cît şi jucătorii trebuie să muncească în această perioadă cu mai mult simţ de răspundere.

ing. Al. TEODORESCU
— antrenor —

PE O PÎRTIE DE SCHI

(Urmare din pag. 1)

pîrtii de schi la Stîna de Vale. Răspunsul era menit să uimească şi să încînte : timp de 5 luni zăpada se menţine pe aceste locuri îngheţată şi cu o grosime între 1,5—2 m.

Am vizitat locul. Bazinul ieduţ seamănă foarte bine cu un crater de vulcan. Pe versantul nordic, pantele sînt parcă anume create pentru mîngîierile prelungi ale schiurilor.

Asistentul Drăgan mi-a arătat locul viitoarei pîrtii, unde schiorii din toate categoriile, de la începători pînă la specialişti, pot să-şi formeze şi să-şi antreneze priceperea. Apoi, visător, a adăugat că „o *cabană de 50 de locuri ar fi minunată*".

Constructorii, plini de suflet, s-au şi gîndit la organizarea unor concursuri cu caracter republican.

Dar pînă atunci, mai e de defrişat pădurea...

Studenţi, care în timpul anului sînt fruntaşi în probele teoretice şi practice, atleţi şi schiori, au venit să muncească vara la Stîna de Vale, să creeze cu propriile lor palme acea minune a iernii montane. Am reţinut cîteva nume, care trebuie asociate cu figuri tinere, cu priviri dîrze şi care, cunoscătorilor în ale atletismului, le vor spune multe : Nicolae Sumedrea, Iosif Olteanu, Tocan Ioan, Zeno David, Mircea Curticiu, Dorin Gulea.

Veseli, studenţii m-au asigurat că nu se vor lăsa pînă nu vor construi şi un schi-lift. Pînă la schi-lift, însă, ar mai fi de asigurat transportul între Beiuş şi Stîna de Vale.

„Se vor rezolva toate, mă asigură plin de optimism lectorul Muşat. *E adevărat că a mers greu, dar acum schiorii sînt sprijiniţi şi de organele de partid locale şi judeţene şi de directorul staţiunii Stîna de Vale, tovarăşul Vesa. Căci, la urma urmei, nimeni nu trebuie să uite că aici va fi prima bază sportivă de iarnă din judeţul Bihor".*

Lectorul Muşat şi asistentul Drăgan sînt îndrăgostiţi de schi. În literatura de specialitate, sînt cunoscuţi prin lucrări interesante, publicate în revista „Educaţia fizică şi sport" şi au în perspectivă o surpriză, despre care însă nu am permisiunea să anticipez.

Amatorilor de schi trebuie să le spunem că dimensiunile pîrtiei sînt splendide : 100 m lăţime şi 1 300 m lungime. Aşa că, orice schior poate să se considere invitat în sezonul alb, la Stîna de Vale : locul pe pîrtie îl are asigurat !

La întoarcere, pe drum, mă gîndeam la aceşti oameni care ridică pasiunea şi dragostea pentru sport la rangul de forţă vitală, şi care din zori şi pînă noaptea muncesc şi fac planuri atît de îndrăzneţe, încît dacă nu i-ai vedea lucrînd, ţi s-ar părea că visează cu ochii deschişi.

„CUPA CONGRESULUI A. I. T." LA AUTOMOBILISM

Duminică dimineaţa vor lua startul, pe şoseaua Dragoslavele — Cîmpulung Muscel, automobiliştii înscrişi la cea de a treia etapă a campionatului naţional de viteză în coastă.

Trofeul pus în joc, „Cupa Congresului A.I.T.", suscită un deosebit interes în rîndurile concurenţilor, ilustrat prin numărul mare de înscrieri şi prin pregătirile efectuate pe serpentinele traseului de concurs.

Competiţia se va desfăşura la cele cinci clase de capacitate regulamentare (850, 1000, 1150, 1300 şi peste 1300 cmc), iar clasamentele vor fi întocmite pentru fiecare clasă în parte şi general.

În magazine au apărut noi modele de confecţii pentru copii, elegante şi practice, într-o gamă variată de culori

O NOUĂ PREMIERĂ CINEMATOGRAFICĂ